

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 3114/05
24.05.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Михаила Рулића, Звездане Лутовац, Николе Станојевића и Предрага Трифуновића, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужене "ББ", чији је пуномоћник БА, адвокат, ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду, Гж. бр. 2520/05 од 17.03.2005. године, у седници већа одржаној дана 24.05.2006. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Београду, Гж. бр. 2520/05 од 17.03.2005. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Београду, Гж. бр. 2520/05 од 17.03.2005. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог општинског суда у Београду, П.број 7083/03 од 28.09.2004. године којом је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да суд обавезе тужену да му солидарно са ВВ, исплати износ од 14.000,00 ДЕМ, односно 7.158,00 ЕУР-а, у динарској противвредности по курсу на дан исплате са домицилном каматом на износ од 14.000,00 ДЕМ, почев од 08.08.2000. године до 01.01.2002. године, а од 01.01.2002. године па до исплате камату коју на депозите по виђењу утврђује Централна Европска банка на износ од 7.150.00 ЕУР-а, те је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правоснажне другостепене пресуде благовремену и дозвољену ревизију је допуном изјавио тужилац преко свог пуномоћника АБ адвоката, због свих законом прописаних разлога са предлогом да се побијана пресуда преиначи или укине и предмет врати на поновни поступак.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386. раније важећег ЗПП, који се примењује на основу члана 491.став 4. важећег ЗПП ("Службени гласник Републике Србије" број 125/04 од 22.11.2004. године, ступио на снагу 23.02.2005. године), Врховни суд Србије је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У проведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 354.став 2. тачка 11. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. За своје одлуке нижестепени судови су дали јасне и непротивречне разлоге о одлучним чињеницама, који су сагласни садржини исправа и записника о исказима датим у поступку, те немају недостатака због којих се не могу испитати, па је неосновано позивање ревидента на учињену битну повреду из члана 354.став 2. тачка 14. ЗПП.

Неосновано се ревизијом указује да је од стране нижестепених судова дошло до погрешне примене материјалног права и то: одредбе члана 155, 813. и 820. ЗОО, као и члана 64. став 1. ЗОСПО.

У току првостепеног поступка је утврђено да су тужилац и тужени закључили усмени уговор о посредовању на основу кога је тужена преузела обавезу да тужиоца доведе у везу са лицима која би са тужиоцем закључила уговор о зајму, као и да провери имовину зајмопримца ради конституисања заложног права у корист зајмодавца. Даље је утврђено да су дана 07.03.2002. године тужилац са још три лица, као зајмодавци, преко туженог закључили уговор о зајму са ВВ, као зајмопримцем, те да укупан дуг зајмопримца у односу на тужиоца износи 14.000,00 ДЕМ, на дан закључења уговора. Зајам је обезбеђен хипотеком првог реда на катастарској парцели аа са пословно стамбеним простором од 89,32 м2, и двориштем и катастарској парцели вв КО ДД, што је укњижено у земљишним књигама у зк.ул. гг КО ДД. Услед неиспуњења зајмопримчеве обавезе о року, по тужби тужиоца, правоснажном пресудом Првог општинског суда у Београду, П. број 10014/01 од 17.05.2002. године обавезана је ВВ, зајмопримац, да тужиоцу на име дуга исплати 14.000,00 ДЕМ, у динарској противвредности са законском затезном каматом од 08.08.2000. године до исплате.

Код овако утврђених чињеница правилно су нижестепени судови закључили да тужена није у обавези да солидарно са зајмопримцем исплати тужиоцу износ зајма са каматом, јер је тужена само била посредник приликом закључења предметног уговора о зајму, и није својом имовином јемчила испуњење обавезе зајмопримца, те су правилно примењујући одредбу члана 813. ЗОО, одбили тужбени захтев дајући при томе разлоге које прихвата и ревизијски суд.

Погрешно је становиште ревидента да је тужилац уговор о зајму закључио са туженом, имајући у виду да је тужена одредила услове уговора, да је новац предат туженој која је и потписала признаницу о

депонувању новца, те да између тужиоца и зајмопримца није било приговора о закључењу уговора о зајму. Уговором о посредовању у смислу члана 813. ЗОО, обавезује се посредник да настоји наћи и довести у везу са налогодавцем лице које би са њим преговарало о закључењу одређеног уговора, а налогодавац се обавезује да му исплати одређену накнаду, ако тај уговор буде закључен. Уговор о зајму је у смислу члана 557. ЗОО, закључен када се постигне сагласност воља између зајмодавца и зајмопримца, па зајмодавац преда у својину зајмопримцу одређену количину новца или других заменљивих ствари, а зајмопримац се обавезе да му после уговореног рока врати исту количину новца, односно исту количину ствари исте врсте истог квалитета. Уговор о зајму и формално и суштински закључен је између тужиоца, као зајмодавца и ВВ, као зајмопримца, па је и обавеза враћања зајма на зајмопримцу. Уговор о зајму је закључен преко туженог из чега следи да је тужени имао посредничку улогу. Без утицаја је што је по наводима тужиоца тужени одредио услове уговора без преговора тужиоца са зајмопримцем, јер су обе уговорне стране такве услове прихватиле као своју вољу, као и навод да је новац на име зајма предат туженом, јер је исти предат у депозит за рачун зајмопримца.

Тужилац је своје потраживање према туженом засновао на солидарној одговорности туженог са зајмопримцем по основу уговора о зајму. У ревизији се позива на одговорност тужене, као посредника, за претрпљену штету због немогућности наплате свог потраживања од зајмопримца и из хипотековане непокретности, али у току поступка тужилац није доказао постојање штете као последице неизвршења уговорне обавезе од стране тужене. Тужена је извршила своју уговорну обавезу, прибављајући доказ о власништву на имовини зајмопримца, и уписом хипотеке на непокретностима укњиженим у зк.ул. гт КО ДД. Евентуалну штету насталу пропустом тужене као посредника, тужилац би могао да оствари тек уколико своје потраживање не намира из заложених непокретности и друге имовине дужника и уколико докаже да је штета настала поступањем туженог супротно члану 819. и 820. ЗОО. У току поступка тужилац није доказао да своје потраживање није могао намирити од зајмопримца, нити је доказ за то навод ревизије да према процени вештака у извршном поступку вредност имовине на којој је уписана хипотека није довољна за намирење свих поверилаца по уговору о зајму, јер се потраживање повериоца може намирити и из друге имовине дужника, па тек након безуспешног покушаја таквог намирења, разлика између наплаћеног и дугованог износа представљала би штету тужиоца коју би могао тражити од туженог уколико докаже постојање узрочно последичне везе између радње односно пропуштања туженог и настале штете.

Са изложеног, а на основу члана 393. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија,

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дљ.